

KLESKTAĆ (1) *vb impf*

part praes act kl(e)skcąc, [kl(e)skcząc.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. klaskać.

Powodować odgłos uderzając dłoń w dłoń:

Zwrot: »klesktać rękami, [w ręce]« [*szuk zmienny*]: Gdy Philip Oćiec Alexándrow/ v Cheroney Attyki był poraził/ z wielką radością klefkcąc rękami/ po wołyce biegáiąc wołał *OrzRozm Q3*; [wyšlo przeciw niemu wzyftko polspolftwo według obyczáiu Pogánłskiego w ręce klefkcząc *StryjKron 423* (*Linde s.v. klaskać błędnie: kleszcząc*).]

Formacje współrdzenne cf KLASKAĆ.

Cf KLESKTANIE

MM